

บันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา  
เรื่อง หรือปัญหาข้อกฎหมายเกี่ยวกับการเข้ามาทำงาน  
อันจำเป็นและเร่งด่วนของคนต่างด้าว

กรมการจัดหางาน ได้มีหนังสือ ที่ รง ๐๓๐๒/๑๖๕๙ ลงวันที่ ๓๐ มกราคม ๒๕๕๙ ถึงสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สรุปความว่า มาตรา ๗ แห่งพระราชบัญญัติการทำงานของคนต่างด้าว พ.ศ. ๒๕๒๑ กำหนดให้คนต่างด้าวเข้ามาทำงานในราชอาณาจักรได้ต่อเมื่อนั้นมิใช่สถานที่กำหนดห้ามไว้ในพระราชกฤษฎีกาซึ่งออกตามความในมาตรา ๖ และต้องได้รับใบอนุญาตจากอธิบดีหรือเจ้าพนักงานซึ่งอธิบดีมอบหมาย โดยมีข้อยกเว้นว่าคนต่างด้าวที่เข้ามาในราชอาณาจักรเป็นการชั่วคราวตามกฎหมายว่าด้วยคนเข้าเมือง เพื่อทำงานอันจำเป็นและเร่งด่วน มีระยะเวลาการทำงานไม่เกินสิบห้าวัน จะสามารถทำงานนั้นได้ต่อเมื่อมีหนังสือแจ้งการทำงานดังกล่าวให้อธิบดีหรือเจ้าพนักงานซึ่งอธิบดีมอบหมายทราบ ทั้งนี้ ตามมาตรา ๑๑ กำหนดว่า คนต่างด้าวซึ่งจะขอรับใบอนุญาตทำงานตามมาตรา ๗ ต้องมีลักษณะที่สำคัญประการหนึ่ง คือ ต้องได้รับอนุญาตให้เข้ามาในราชอาณาจักรเป็นการชั่วคราวตามกฎหมายว่าด้วยคนเข้าเมืองโดยมิใช่ได้รับอนุญาตให้เข้ามาในฐานะนักท่องเที่ยวหรือผู้เดินทางผ่าน จึงเกิดปัญหาในการตีความข้อกฎหมายในประเด็น ๑. กรณีที่คนต่างด้าวเข้ามาทำงานอันจำเป็นและเร่งด่วน ต้องอยู่ภายใต้บังคับแห่งมาตรา ๑๑ ด้วยหรือไม่ ๒. กรณีที่คนต่างด้าวเข้ามาทำงานอันจำเป็นและเร่งด่วน จะต้องถือหนังสือเดินทางที่ได้รับการตรวจลงตราประเภทใด

กรมการจัดหางานพิจารณาแล้ว มีความเห็นเป็น ๒ แนวทาง คือ ความเห็นที่หนึ่ง เห็นว่า บทบัญญัติในส่วนแรกของมาตรา ๗ แห่งพระราชบัญญัติการทำงานของคนต่างด้าว พ.ศ. ๒๕๒๑ บัญญัติให้คนต่างด้าวเข้ามาทำงานในราชอาณาจักรได้ต่อเมื่อนั้นมิใช่สถานที่กำหนดห้ามไว้ในพระราชกฤษฎีกาซึ่งออกตามความในมาตรา ๖ และต้องได้รับใบอนุญาตจากอธิบดีหรือเจ้าพนักงานซึ่งอธิบดีมอบหมายก่อนนั้น เป็นกฎหมายที่ใช้บังคับกับกรณีทั่วไปหรือกรณีปกติ แต่ในตอนท้ายของมาตรา ๗ กำหนดเป็นข้อยกเว้นให้คนต่างด้าวที่เข้ามาในราชอาณาจักรเป็นการชั่วคราวตามกฎหมายว่าด้วยคนเข้าเมือง สามารถทำงานอันจำเป็นและเร่งด่วนมีระยะเวลาการทำงานไม่เกินสิบห้าวันได้ โดยได้รับยกเว้นการขอรับใบอนุญาตทำงาน เพียงแต่มีหนังสือแจ้งให้อธิบดีหรือเจ้าพนักงานซึ่งอธิบดีมอบหมายทราบ ดังนั้น คนต่างด้าวที่จะเข้ามาทำงานอันจำเป็นและเร่งด่วนจึงสามารถถือหนังสือเดินทางที่ได้รับการตรวจลงตราประเภทใดก็ได้ เนื่องจากการเข้ามาทำงานอันจำเป็นและเร่งด่วนของคนต่างด้าวตามมาตรา ๗ ไม่อยู่ในบังคับแห่งบทบัญญัติมาตรา ๑๑ ซึ่งเป็นบทบัญญัติที่

กำหนดลักษณะของคนต่างด้าวที่จะขอรับใบอนุญาตทำงานเท่านั้น ความเห็นที่สองเห็นว่า มาตรา ๗ แห่งพระราชบัญญัติการทำงานของคนต่างด้าว พ.ศ. ๒๕๒๑ ได้กำหนดหลักเกณฑ์ในการเข้ามาทำงานในราชอาณาจักรของคนต่างด้าว โดยคนต่างด้าวซึ่งจะขอรับใบอนุญาตทำงานตามหลักเกณฑ์ดังกล่าวจะต้องมีลักษณะตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๑๑ แม้มาตรา ๗ จะกำหนดยกเว้นการขอรับใบอนุญาตให้คนต่างด้าวที่เข้ามาทำงานอันจำเป็นและเร่งด่วน ซึ่งมีระยะเวลาการทำงานไม่เกินสิบห้าวัน เพียงแต่มีหนังสือแจ้งให้อธิบดีหรือเจ้าพนักงานซึ่งอธิบดีมอบหมายทราบ แต่ในกรณีดังกล่าวก็ถือว่าเป็นการทำงาน ดังนั้น การเข้ามาทำงานอันจำเป็นและเร่งด่วนของคนต่างด้าวตามมาตรา ๗ ต้องอยู่ในบังคับแห่งบทบัญญัติมาตรา ๑๑ ด้วย และคนต่างด้าวดังกล่าวต้องได้รับอนุญาตให้เข้ามาในราชอาณาจักรเป็นการชั่วคราวตามกฎหมายว่าด้วยคนเข้าเมือง โดยมีใช้ได้รับอนุญาตให้เข้ามาในฐานะนักท่องเที่ยวหรือผู้เดินทางผ่าน ส่วนกระทรวงแรงงานมีความเห็นว่า เมื่อพิจารณาบทบัญญัติในมาตรา ๑๑ แห่งพระราชบัญญัติการทำงานของคนต่างด้าว พ.ศ. ๒๕๒๑ ที่บัญญัติว่า “คนต่างด้าวซึ่งจะขอรับใบอนุญาตตามมาตรา ๗ จะต้องมีลักษณะ ดังต่อไปนี้ ฯลฯ” จะเห็นได้ว่า เป็นบทบัญญัติที่มุ่งหมายจะใช้บังคับแก่คนต่างด้าวซึ่งจะขอรับใบอนุญาตทำงานตามมาตรา ๗ เท่านั้น ประกอบกับกฎหมายว่าด้วยการทำงานของคนต่างด้าวมุ่งวัตถุประสงค์ที่จะควบคุมการทำงานของคนต่างด้าว เพื่อสงวนไว้ซึ่งอาชีพบางประเภทที่คนไทยทำได้ จึงกำหนดให้คนต่างด้าวจะทำงานที่มีได้ห้ามไว้ได้ต่อเมื่อได้รับใบอนุญาตจากอธิบดีหรือเจ้าพนักงานซึ่งอธิบดีมอบหมายตามมาตรา ๗ ซึ่งคนต่างด้าวจะต้องมีลักษณะที่ไม่ต้องห้ามตามมาตรา ๑๑ ด้วย แต่ในกรณีที่คนต่างด้าวที่ได้รับอนุญาตให้เข้ามาในราชอาณาจักรเป็นการชั่วคราวตามกฎหมายว่าด้วยคนเข้าเมือง เพื่อทำงานอันจำเป็นและเร่งด่วนมีระยะเวลาการทำงานไม่เกินสิบห้าวัน ตามที่บัญญัติไว้ในตอนท้ายของมาตรา ๗ แม้ว่าคนต่างด้าวจะเข้ามาเพื่อทำงานแต่ก็เป็นการทำงานเฉพาะกรณีจำเป็นและเร่งด่วนและมีระยะเวลาการทำงานไม่เกินสิบห้าวันซึ่งแตกต่างจากการเข้ามาทำงานของคนต่างด้าวที่จะต้องขอรับใบอนุญาตทำงาน จึงได้รับการยกเว้นการขอรับใบอนุญาต แต่คนต่างด้าวจะทำงานนั้นได้ต่อเมื่อมีหนังสือแจ้งให้อธิบดีหรือเจ้าพนักงานซึ่งอธิบดีมอบหมายทราบแบบที่อธิบดีกำหนด คนต่างด้าวในกรณีนี้ จึงไม่ต้องอยู่ภายใต้บังคับมาตรา ๑๑ ส่วนคนต่างด้าวดังกล่าวจะต้องถือหนังสือเดินทางที่ได้รับการตรวจลงตราประเภทใดนั้นก็ต้องเป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยคนเข้าเมือง

เพื่อให้การปฏิบัติตามพระราชบัญญัติการทำงานของคนต่างด้าว พ.ศ. ๒๕๒๑ เป็นไปด้วยความถูกต้องตามเจตนารมณ์ของกฎหมายและสามารถใช้เป็นบรรทัดฐานในการปฏิบัติงานกรมการจัดหางานจึงขอหารือว่า

๑. กรณีที่คนต่างด้าวเข้ามาทำงานอันจำเป็นและเร่งด่วนมีระยะเวลาการทำงานไม่เกินสิบห้าวันตามมาตรา ๗ จะต้องอยู่ภายใต้บังคับมาตรา ๑๑ ด้วยหรือไม่

๒. กรณีที่คนต่างด้าวเข้ามาทำงานอันจำเป็นและเร่งด่วนมีระยะเวลาการทำงานไม่เกินสิบห้าวันตามมาตรา ๗ จะต้องถือหนังสือเดินทางที่ได้รับการตรวจลงตราประเภทใด

คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๙) ได้พิจารณาข้อหารื้อดังกล่าว โดยมีผู้แทนกระทรวงแรงงาน (สำนักงานปลัดกระทรวงและกรมการจัดหางาน) ผู้แทนกระทรวงการต่างประเทศ (กรมการกงสุล) และผู้แทนสำนักงานตำรวจแห่งชาติ (สำนักงานตรวจคนเข้าเมือง) เป็นผู้ชี้แจงข้อเท็จจริงแล้ว เห็นว่า สำหรับปัญหาข้อหารื้อข้อที่ว่า คนต่างด้าวซึ่งเข้ามาทำงานอันจำเป็นและเร่งด่วน มีระยะเวลาการทำงานไม่เกินสิบห้าวันตามมาตรา ๗<sup>๑</sup> แห่งพระราชบัญญัติการทำงานของคนต่างด้าว พ.ศ. ๒๕๒๑ จะต้องอยู่ภายใต้บังคับมาตรา ๑๑ ด้วยหรือไม่ นั้น เห็นว่า มาตรา ๗ แห่งพระราชบัญญัติการทำงานของคนต่างด้าว พ.ศ. ๒๕๒๑ บัญญัติให้คนต่างด้าวจะทำงานได้ต่อเมื่อได้รับใบอนุญาตจากอธิบดีกรมการจัดหางานหรือเจ้าพนักงานซึ่งอธิบดีมอบหมาย เว้นแต่คนต่างด้าวที่เข้ามาในราชอาณาจักรเป็นการชั่วคราวตามกฎหมายว่าด้วยคนเข้าเมือง เพื่อทำงานอันจำเป็นและเร่งด่วน มีระยะเวลาการทำงานไม่เกินสิบห้าวัน โดยคนต่างด้าวนั้นจะทำงานได้เมื่อมีหนังสือแจ้งให้อธิบดีกรมการจัดหางานหรือเจ้าพนักงานซึ่งอธิบดีมอบหมายทราบ และคนต่างด้าวซึ่งจะขอรับใบอนุญาตทำงานได้จะต้องมีลักษณะตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๑๑<sup>๒</sup> คือ มีถิ่นที่อยู่ในราชอาณาจักร หรือได้รับอนุญาตให้เข้ามาในราชอาณาจักรเป็นการชั่วคราวตามกฎหมายว่าด้วยคนเข้าเมืองโดยมิใช่ได้รับอนุญาตให้เข้ามาในฐานะนักท่องเที่ยวหรือผู้เดินทางผ่าน และไม่ใช่นักธุรกิจที่ขาดคุณสมบัติ หรือต้องห้ามตามเงื่อนไขที่รัฐมนตรีประกาศกำหนดในราชกิจจานุเบกษา สำหรับคนต่างด้าวที่เข้ามาในราชอาณาจักรเป็นการชั่วคราวตามกฎหมายว่าด้วยคนเข้าเมืองนั้น ได้มีบัญญัติไว้ในมาตรา ๓๔<sup>๓</sup> แห่ง

---

<sup>๑</sup> มาตรา ๗ ภายใต้บังคับมาตรา ๑๐ งานใดที่มีได้ห้ามไว้ในพระราชกฤษฎีกาซึ่งออกตามความในมาตรา ๖ คนต่างด้าวจะทำได้ต่อเมื่อได้รับใบอนุญาตจากอธิบดีหรือเจ้าพนักงานซึ่งอธิบดีมอบหมาย เว้นแต่คนต่างด้าวที่เข้ามาในราชอาณาจักรเป็นการชั่วคราว ตามกฎหมายว่าด้วยคนเข้าเมืองเพื่อทำงานอันจำเป็นและเร่งด่วนมีระยะเวลาการทำงานไม่เกินสิบห้าวัน แต่คนต่างด้าวนั้นจะทำงานนั้นได้เมื่อได้มีหนังสือแจ้งให้อธิบดีหรือเจ้าพนักงานซึ่งอธิบดีมอบหมายทราบ ตามแบบที่อธิบดีกำหนด

<sup>๒</sup> มาตรา ๑๑ คนต่างด้าวซึ่งจะขอรับใบอนุญาตตามมาตรา ๗ ต้องมีลักษณะดังต่อไปนี้

(๑) มีถิ่นที่อยู่ในราชอาณาจักร หรือได้รับอนุญาตให้เข้ามาในราชอาณาจักรเป็นการชั่วคราวตามกฎหมายว่าด้วยคนเข้าเมืองโดยมิใช่ได้รับอนุญาตให้เข้ามาในฐานะนักท่องเที่ยว หรือผู้เดินทางผ่าน

(๒) ไม่ใช่นักธุรกิจที่ขาดคุณสมบัติ หรือต้องห้ามตามเงื่อนไขที่รัฐมนตรีประกาศกำหนดในราชกิจจานุเบกษา

<sup>๓</sup> มาตรา ๓๔ คนต่างด้าวซึ่งจะเข้ามาในราชอาณาจักรเป็นการชั่วคราวได้จะต้องเข้ามาเพื่อการดังต่อไปนี้

- (๑) การปฏิบัติหน้าที่ทางทูตหรือกงสุล
- (๒) การปฏิบัติหน้าที่ทางราชการ
- (๓) การท่องเที่ยว
- (๔) การเล่นกีฬา

พระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ. ๒๕๒๒ ได้แก่ การเข้ามาเพื่อการปฏิบัติหน้าที่ทางทูตหรือกงสุล การปฏิบัติหน้าที่ราชการ การท่องเที่ยว การเล่นกีฬา เป็นต้น

สำหรับงานจำเป็นและเร่งด่วน ซึ่งมีระยะการทำงานไม่เกินสิบห้าวันและคนต่างด้าวจะทำงานได้เมื่อมีหนังสือแจ้งให้อธิบดีหรือเจ้าพนักงานซึ่งอธิบดีมอบหมายทราบ นั้น เป็นไปตามที่กำหนดไว้ในข้อ ๔<sup>๔</sup> แห่งระเบียบกรมการจัดหางาน ว่าด้วยการรับแจ้งงานอันจำเป็นและเร่งด่วน พ.ศ. ๒๕๔๖ ได้แก่ งานประชุม งานตรวจสอบภายในเป็นครั้งคราว งานบรรยายพิเศษ เป็นต้น อย่างไรก็ตาม งานที่คนต่างด้าวจะทำได้นั้น จะต้องไม่ใช่งานที่กำหนดห้ามไว้ในพระราชกฤษฎีกาที่ออกตามมาตรา ๖<sup>๕</sup> และหากปรากฏว่าคนต่างด้าวนั้นได้รับอนุญาตให้เข้ามาทำงานในราชอาณาจักรตามกฎหมายว่าด้วยการส่งเสริมการลงทุนหรือตามกฎหมายอื่นจะต้องยื่นคำขอรับใบอนุญาตต่ออธิบดีหรือเจ้าพนักงานซึ่งอธิบดีมอบหมายภายในกำหนดเวลาตามมาตรา ๑๐<sup>๖</sup> ดังนั้น เมื่อพิจารณาบทบัญญัติของกฎหมายดังกล่าว จะเห็นได้ว่า คนต่างด้าวที่เข้ามาในราชอาณาจักรเป็นการชั่วคราวตามกฎหมายว่าด้วยคนเข้าเมือง เพื่อทำงานอันจำเป็นและเร่งด่วน มีระยะการทำงานไม่เกินสิบห้าวันตามมาตรา ๗ แห่งพระราชบัญญัติการทำงานของคนต่างด้าว พ.ศ. ๒๕๒๑ ไม่ต้องขออนุญาตทำงานต่ออธิบดีกรมการจัดหางานหรือเจ้าพนักงานซึ่งอธิบดีมอบหมาย และเมื่อไม่อยู่ในฐานะผู้จะขอรับใบอนุญาตทำงาน จึงไม่อยู่ภายใต้บังคับมาตรา ๑๑<sup>๗</sup> แต่อย่างใด

---

<sup>๔</sup> ข้อ ๔ งานอันจำเป็นและเร่งด่วนดังต่อไปนี้ คนต่างด้าวที่เข้ามาในราชอาณาจักรเป็นการชั่วคราวเพื่อทำงานอันจำเป็นและเร่งด่วน ซึ่งมีระยะการทำงานไม่เกินสิบห้าวัน ให้คนต่างด้าวแจ้งต่ออธิบดีหรือเจ้าพนักงานซึ่งอธิบดีมอบหมายตามแบบหนังสือแจ้งการเข้ามาทำงานอันจำเป็นและเร่งด่วนตามมาตรา ๗ (แบบ ตท. ๑๑) ทำระเบียบนี้

(ก) งานบริหารงานและวิชาการ

(๑) งานประชุม หรือ สัมมนา หรือเยี่ยมชมธุรกิจ

(๒) งานตรวจสอบภายในเป็นครั้งคราว

(๓) งานบรรยายพิเศษ และวิชาการ

ฯลฯ

ฯลฯ

<sup>๕</sup> มาตรา ๖ ภายใต้บังคับมาตรา ๑๒ งานใดที่ห้ามคนต่างด้าวทำในท้องที่ใด เมื่อใด โดยห้ามเด็ดขาด หรือห้ามโดยมีเงื่อนไขอย่างใด เพียงใด ให้กำหนดโดยพระราชกฤษฎีกา

<sup>๖</sup> มาตรา ๑๐ คนต่างด้าวซึ่งได้รับอนุญาตให้เข้ามาทำงานในราชอาณาจักร ตามกฎหมายว่าด้วยการส่งเสริมการลงทุนหรือตามกฎหมายอื่น ให้ยื่นคำขอรับใบอนุญาตต่ออธิบดีหรือเจ้าพนักงานซึ่งอธิบดีมอบหมายภายในสามสิบวันนับแต่วันที่คนต่างด้าวนั้นเข้ามาในราชอาณาจักร แต่ถ้าคนต่างด้าวนั้นอยู่ในราชอาณาจักรแล้วระยะเวลาสามสิบวัน ให้นับแต่วันที่ทราบการได้รับอนุญาตให้ทำงานตามกฎหมายว่าด้วยการส่งเสริมการลงทุนหรือตามกฎหมายอื่น ในระหว่างรอรับใบอนุญาต ให้ผู้ยื่นคำขอทำงานไปพลางก่อนได้

เมื่ออธิบดีหรือเจ้าพนักงานซึ่งอธิบดีมอบหมายได้รับคำขอแล้วให้ออกใบอนุญาตให้โดยมิชักช้า

<sup>๗</sup> โปรดดูเชิงอรรถที่ ๒, ข้างต้น

ในส่วนปัญหาข้อหารือที่ว่า คนต่างด้าวนั้นจะต้องถือหนังสือเดินทางที่ได้รับการตรวจลงตราประเภทใด เห็นว่า มาตรา ๓๔<sup>๔</sup> แห่งพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ. ๒๕๒๒ บัญญัติเกี่ยวกับการเข้ามาในราชอาณาจักรเป็นการชั่วคราวของคนต่างด้าว ได้แก่ เข้ามาเพื่อการปฏิบัติหน้าที่ทางทูตหรือกงสุล การปฏิบัติหน้าที่ทางราชการ การท่องเที่ยว เป็นต้น และในวรรคสองของ (๑)<sup>๕</sup> ของมาตรา ๑๒ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว บัญญัติเกี่ยวกับการตรวจลงตราและการยกเว้นให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง ด้วยเหตุนี้ การจะพิจารณาว่า คนต่างด้าวที่เข้ามาทำงานอันจำเป็นและเร่งด่วนมีระยะเวลาการทำงานไม่เกินสิบห้าวันตามมาตรา ๗<sup>๖</sup> แห่งพระราชบัญญัติ การทำงานของคนต่างด้าว พ.ศ. ๒๕๒๑ จะถือหนังสือเดินทางที่ได้รับการตรวจลงตราประเภทใด ย่อมขึ้นอยู่กับข้อเท็จจริงเป็นรายกรณีว่าจะเข้าหลักเกณฑ์ เงื่อนไข และข้อยกเว้นตามกฎหมายว่าด้วย คนเข้าเมืองอย่างไร และโดยที่มาตรา ๓๗ (๑)<sup>๗</sup> แห่งพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ. ๒๕๒๒ บัญญัติให้คนต่างด้าวซึ่งได้รับอนุญาตให้อยู่ในราชอาณาจักรเป็นการชั่วคราวต้องไม่ประกอบอาชีพหรือรับจ้างทำงาน เว้นแต่จะได้รับอนุญาตจากผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ซึ่งได้รับมอบหมาย และถ้ากฎหมายว่าด้วยการทำงานของคนต่างด้าวบัญญัติไว้เป็นอย่างอื่นต้องได้รับอนุญาตตามกฎหมายนั้น จะเห็นได้ว่า กฎหมายว่าด้วยคนเข้าเมืองเปิดช่องให้คนต่างด้าวซึ่งได้รับอนุญาตให้อยู่ในราชอาณาจักรเป็นการชั่วคราวสามารถประกอบอาชีพหรือรับจ้างทำงานได้ตามที่กฎหมายว่าด้วยการทำงานของคนต่างด้าวบัญญัติไว้ เมื่อปรากฏว่า มาตรา ๗ แห่งกฎหมายว่าด้วยการทำงานของคนต่างด้าวบัญญัติให้คนต่างด้าวที่เข้ามาทำงานอันจำเป็นเร่งด่วน มี

<sup>๔</sup> โปรดดูเชิงอรรถที่ ๓, ข้างต้น

<sup>๕</sup> มาตรา ๑๒ ห้ามมิให้คนต่างด้าวซึ่งมีลักษณะอย่างใดอย่างหนึ่งดังต่อไปนี้เข้ามาในราชอาณาจักร

(๑) ไม่มีหนังสือเดินทางหรือเอกสารใช้แทนหนังสือเดินทางอันถูกต้องและยังสมบูรณ์อยู่ หรือมีแต่ไม่ได้รับการตรวจลงตราในหนังสือเดินทางหรือเอกสารใช้แทนหนังสือเดินทางเช่นว่านั้นจากสถานทูตหรือสถานกงสุลไทยในต่างประเทศหรือจากกระทรวงการต่างประเทศ เว้นแต่กรณีที่ไม่ต้องมีการตรวจลงตราสำหรับคนต่างด้าวบางประเภทเป็นกรณีพิเศษ

การตรวจลงตราและการยกเว้นการตรวจลงตราให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง

ฯลฯ

ฯลฯ

<sup>๖</sup> โปรดดูเชิงอรรถที่ ๑, ข้างต้น

<sup>๗</sup> มาตรา ๓๗ คนต่างด้าวซึ่งได้รับอนุญาตให้อยู่ในราชอาณาจักรเป็นการชั่วคราวต้องปฏิบัติดังต่อไปนี้

(๑) ไม่ประกอบอาชีพหรือรับจ้างทำงาน เว้นแต่จะได้รับอนุญาตจากอธิบดีหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ซึ่งอธิบดีมอบหมาย ถ้ากรณีใดมีกฎหมายว่าด้วยการทำงานของคนต่างด้าวบัญญัติไว้เป็นอย่างอื่นต้องได้รับอนุญาตตามกฎหมายนั้น

ฯลฯ

ฯลฯ

ระยะการทำงานไม่เกินสิบห้าวันสามารถทำงานได้ เมื่อมีหนังสือแจ้งให้อธิบดีกรมการจัดหางานหรือ  
เจ้าพนักงานซึ่งอธิบดีมอบหมายทราบ กรณีจึงไม่ต้องห้ามประกอบอาชีพหรือรับจ้างทำงานตามมาตรา  
๓๗ (๑) แห่งกฎหมายว่าด้วยคนเข้าเมืองแต่อย่างใด ทั้งนี้ โดยไม่ต้องคำนึงว่าคนต่างด้าวดังกล่าว  
จะได้รับการตรวจลงตราประเภทใด หากเข้าหลักเกณฑ์ตามที่มาตรา ๗ แห่งกฎหมายว่าด้วยการ  
ทำงานของคนต่างด้าวบัญญัติไว้ก็ต้องเป็นไปตามที่กฎหมายบัญญัติไว้นั้น

(ลงชื่อ) พรทิพย์ จาละ

(คุณพรทิพย์ จาละ)

เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

มีนาคม ๒๕๕๙